

gezni tennivalóinkat. A búcsú természetes módon fájdalmas és drámai, a csalódottságon, a kifosztottság miatt bennünket elfogó, lelki megrázkódtatás érzésén nehéz úrrá lenni, különösen most, az utolsó pillanatokban. Ezek a pillanatok, ha csak nem kapunk az illetékesek részéről némi biztatást, pontosabban inkább tevőleges támogatást, amelynek birtokában továbbra is végezhetjük munkánkat, úgy tetszik, most érkeztek el. Nehéz elfogadni ezt a helyzetet, különösen nekem, aki immár négy évtizeden keresztül vesz részt az anyanyelvi mozgalom tevékenységében. Bizonyos vagyok abban, hogy csalódottságomban és fájdalmamban nem vagyok egyedül, igen sokan élnek Magyarországon, a szomszédos országok magyar közösségeiben és a nyugati világban olyan magyar értelmiségiek, akiknek élete és munkássága hosszú évtizedeken keresztül egybefonódott az anyanyelvi mozgalom tevékenységével, és akik áldozatosan, időt és munkát nem sajnálva vállaltak szerepet abban a munkában, amely a magyar nyelv és a magyar kultúra és természetesen a magyar nemzeti közösség fennmaradását és megerősödését szolgálta.

Mégis azzal vigasztalom magam, amivel egykor Vörösmarty Mihály próbált némi vigaszt lopni mindig kifosztott és megcsalatott nemzete szívébe, a *Gondolatok a könyvtárban* című költemény zárósoraira utalok: „Mi dolgunk a világon? Küzdeni / Erőnk szerint a legnemesbekért, / Előttünk egy nemzetnek sorsa áll. / Ha azt kivíttuk a mély süllyedésből, / S a szellemharcok tiszta súgaránál / Olyan magasra tettük, mint lehet, / Mondhatjuk, térvén őseink porához: / Köszönjük, élet! áldomásodat. / Ez jó mulatság, férfimunka volt!”

Budapest, 2012. november 4.

Kozma László

Szabó T. Attila

Kutattad, hogy szavunk mit jelentett
A változó századok során.
Magába milyen tartalmakat mentett
A feltáruló barlangmély-csodán.

Szunnyad a szó. Végtelen erő
S ha kimondod, benned újra éled
A szerelmesek ajkán remegő
Hogy megteremtse újra ezt a népet.
